

๒๒ ที่ที่คืนนั้น เลี้ยวเข้ามาสู่บริเวณคฤหาสน์หลังงาม และเมื่อจอดลงที่หน้าตึกก็มีคนหลายคนกรูกันออกมาทักทายหญิงสาวผู้ก้าวลงจากรถ!

“คุณแคทยา อู๋ นึกคิดถึงแทบแย่เลยนะคะ ทำไมมาปูปีบแบบนี้ล่ะคะ คุณหญิงท่านสั่งพวกเราว่าคุณแคทจะกลับมาเดือนหน้า นะ แต่ที่มาเร็วกว่ากำหนด ไม่มีใครไปรับสิคะ ไม่มีใครทราบนี่”

คัทลียายิ้มทักทายใครต่อใครและเข้าไปกอดป้านิม หล่อนจากบ้านนี้ไปหลายปี แม้แต่ซิมเมอร์ก็ไม่ได้กลับมา

“ไม่เห็นต้องไปรับอะไรเลยนี่คะ ป้านิม แคทไปมาเองได้คะ ตอนแรกยามหน้าประตูจำแคทไม่ได้ จะไม่ยอมให้แท็กซี่เข้ามาในนี้ เกือบจะได้เดินหิ้วกระเป๋าเข้ามาแล้วนะคะ”

“โอ้คุณ ไม่กี่ปีคุณก็เป็นสาวสวยสะพรั่งขนาดนี้ ใครจะไปจำได้ล่ะคะ” ป้านิมพูด “แต่เดี๋ยวก่อนคุณหญิงทราบว่าคุณกลับมาอย่างนี้

แล้วไม่เรียนท่านล่วงหน้าต้องโกรธแน่ คุณก็รู้ว่าคุณแม่่ะท่านเป็นคนเขี้ยบนาดไหนนะคะ ทำไมจะต้องให้ท่านเคืองใจอยู่เรื่อย”

คัทลียาไม่อยากจะพูดอะไรมาก หล่อนรู้ว่าคำพูดของป้านิม นั้นเป็นความจริง และหากว่าคุณหญิงเรือนแก้วผู้เป็นมารดาได้รู้ว่า หล่อนเรียนจบอะไรมา ก็จะต้องโกรธมากขึ้นอีก แต่ทว่าคัทลียาแก้ปัญหาเสียด้วยการไม่ได้เรียนให้ท่านไปอเมริกาเมื่อหล่อนเรียนจบได้ แต่เรียนท่านว่าหล่อนจบแล้ว คุณหญิงจึงเข้าใจว่าคัทลียานั้นเรียนจบ

ด้านบริหารธุรกิจเช่นที่ท่านสั่งให้ไปเรียนและนำพาไปเรียนในตอนแรก จริง ๆ หล่อนต้องจบปริญญาตรีตั้งเมื่อสองปีก่อน แต่เพราะว่าหล่อนโยกโย้ไปเรียนในสาขาศิลปะการแสดงนั่นเองที่ทำให้การเรียนของหล่อนล่าช้าไป

ไม่มีใครที่รู้ว่าหล่อนจบอะไรมา

คุณหญิงเรือนแก้วก็ยุ่งกับการทำธุรกิจของท่านและงานสังคมสงเคราะห์ และที่สำคัญท่านเป็นห่วงลูกสาวคนเล็กอันเกิดจากสามีใหม่คือท่านอธิบดีอินทร์มากกว่าหล่อนหลายเท่า

ความทรงจำของพ่อในวัยเด็กสำหรับหล่อนรางเลือนเต็มที หรืออาจจะไม่มีเลยก็ได้

ป้านิมแอบเก็บเอารูปเก่าของพ่อมาให้หล่อนเอาไว้ พ่อกับแม่เลิกกันตั้งแต่หล่อนยังแบเบาะ แม่แต่งงานใหม่กับคุณอินทร์และมีลูกสาวอีกคนหนึ่งคนชื่อหทัยทิพย์ที่เป็นหัวแก้วหัวแหวนของครอบครัว หทัยทิพย์เรียนเก่งมาโดยตลอด หน้าตาสะสวยเป็นดาวเด่นของสังคม ได้รับทั้งรางวัลเรียนดีและนักเรียนมารยาทงาม กิจกรรมเด่นจนกระทั่งจบมหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรี ขณะนี้กำลังเรียนต่อปริญญาโททางด้านเศรษฐศาสตร์

ไม่มีใครมีเวลาจะมาใส่ใจกับคัทลียา!

แต่คัทลียาก็มีชีวิตอย่างมีความสุขได้ ด้วยที่หล่อนเป็นคนรู้จักตัวเอง แม้จะถูกมารดาชดเสี้ยนให้เดินอยู่ตลอดมา หากทว่าคัทลียาก็สามารถหาทางออกให้ตัวเองได้อย่างสวยงามทุกครั้ง

ปานีมสั่งให้คนจัดการขนของส่วนตัวของคัทลียาไปเก็บให้เรียบร้อยและนางก็ตามมาช่วยดูแลกำกับ ก่อนจะให้เด็กออกไปจนหมด

“คุณแคท ดูขาขึ้นมากเลยนะคะ”

คัทลียาอดหัวเราะขำไม่ได้ ก็เพราะว่าสีผิวของหล่อนจะออกไปทางคล้ำแต่หากเนียน ปานีมบอกว่าสีผิวของหล่อนเหมือนพ่อและท่าทางของหล่อนก็เหมือนพ่อหล่อนไปหมด

พ่อหล่อนเป็นนักแสดงที่ผันตัวเองมาเป็นผู้กำกับ เรื่องราวของพ่ออยู่ในแฟ้มความทรงจำของคัทลียาเสมอ แต่หากหล่อนไม่รู้จักพ่อจากมารดา ภาพของพ่อนายชัดเพราะปานีม

“สวยจับจิตจับใจเลย!”

“แหมป้า อย่าย่อแคทนักเลย แอบไปเดินแบบกับเขามา นะคะตอนอยู่เมืองนอก ได้ตั้งค้ค่าขนมมาเยอะเหมือนกัน”

“คุณหญิงรู้เข้าละโกรธตาย!”

“ก็อย่าให้รู้สิคะ!”

“ทำงานแบบนี้เกิดภาพมันออกมาทางทีวี ทางเคเบิลจะทำไมล่ะคะ คุณหญิงก็ต้องรู้”

ปานีมเป็นคนทันสมัยไม่ตกยุค ปานีมไม่ได้เป็นสาวใช้บ้านนี้ แต่เป็นพี่เลี้ยงของคัทลียามานาน มีอะไรที่เรียนรู้ได้ปานีมก็ชอบจะเรียนรู้ ปานีมเคยเป็นนักแสดงตัวประกอบมาก่อนอีกด้วย นั่นทำให้ป้าเข้าใจในวิถียุณานิคมที่สิงอยู่ในตัวบุคคลบางคนอย่างไม่อาจจะแยกออกได้

“คุณแม่จำแคทไม่ได้หรือป้า อย่าห่วงเลย แต่งหน้าแต่งตา สวมเสื้อผ้าใหม่นี้นะ รับรองได้เลยว่าไม่มีใครจำได้ แต่ตอนนี้ก็กลับมาแล้วนะคะป้า”

“คุณจบอะไรมาคะ”

ปานีมได้ถามด้วยความคิดถึง “เศรษฐศาสตร์เหมือนคุณทิพย์หรือเปล่า”

“ไม่หรอกคะ ไม่ใช่”

“อ้าว” นางตกใจมาก “ทำไมไม่ใช่ล่ะคะ”

“แคทจบศิลปะการแสดงมา!”

“ตาย!”

“ไม่ตายหรอกคะ” อีกฝ่ายกล่าว “ไม่ตายหรอก การแสดงไม่มีวันตาย ศิลปะไม่มีวันตายแน่นอน จะอยู่อมตะนิรันดร์กาลคู่โลก”

“เป้าหมายถึงว่าหาก หาก...คุณหญิงทราบเรื่องนี้ต้องโกรธตายแน่ คุณไม่กลัวคุณแม่ตัดหางปล่อยวัดหรือคะ ท่านก็ขูมาตลอดนะคะ”

“ไม่กลัวหรอกจะป้านี้ม เพราะว่าคะทไม่ใช่หมานี้คะจะไปกลัวอะไรกันล่ะ”

“ตายคุณแคท”

“ไม่มีทางให้ตัดก็ไม่กลัว”

ป้านี้มอดจะหยิกให้ไม่ได้ จากนั้นก็เลยปล่อยให้หญิงสาวพักผ่อนตามสบาย

“ป้าเปิดน้ำอุ่นเอาไว้ให้แล้วก็ผสมน้ำมันหอมระเหยเอาไว้ให้แล้วนะคะ ถ้าน้ำเต็มอ่างก็จะหยุดเอง คุณแคทไปแช่ตัวนะคะจะได้ผ่อนคลาย”

“ป้าก็น่ารักเหมือนเดิมอยู่ดีนะคะเนี่ย”

“คิดมากไปทำไมล่ะคะ อย่าคิดมากเลย คุณนะโชคดีกว่าใครอีกหลายคนในโลกนี้นะ”

คัทลียาทรโมตเปลี่ยนช่องโทรทัศน์แล้วไปเจอข่าวเกี่ยวกับเรื่องบันเทิงเข้า

ป้านี้มเองก็อึ้งเหมือนกัน เพราะคนที่กำลังให้สัมภาษณ์อยู่นั้น ถึงแม้เส้นผมจะขาว หากรวบรวมเป็นจุกไว้ด้านหลัง แต่งกายเรียบง่าย ท่าทางและบุคลิกเชื่อมั่นตัวเองอย่างยิ่ง ชายผู้นั้นอายุราวห้าสิบแต่ยังดูหนุ่ม ดูดีอย่างยิ่ง หากเพียงแต่จะไม่ปล่อยผมให้เป็นสีดอกเลาเช่นนั้น เขาเป็นผู้นำกับชื่อดังของเมืองไทย ไต่เต้าจากการเป็นนักแสดง

ระดับพระเอกแถวหน้ามาก่อน

เขาชื่อไมค์ เป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน จนวันนี้หน้าตาของเขา
ยังไม่ได้เปลี่ยนอะไรไปมากมาย

คัทลียานั่งนิ่งและยิ้มอยู่ในสีหน้า

นั่นพ่อของหล่อน! พ่อที่ไม่เคยได้พบปะเจอจะเจอกัน แต่
หากว่าบ้านนี้มักจะเก็บของขวัญวันเกิดที่พ่อส่งมาให้หล่อนเอาไว้ให้
ทุกอย่าง

พ่อเลวร้ายและเหลวไหลสำหรับแม่เสมอ ไม่เคยมีความทรงจำ
ดี ๆ ใดๆ เหลืออยู่ในหัวใจของแม่

ต่างเดินกันคนละเส้นทาง!

และเส้นทางที่เดินไม่มีวันจะหวนกลับมาบรรจบกันได้อีกแล้ว
แม้แต่ความเป็นเพื่อน

“คุณไมค์กำลังจะเปิดกล่องละครเรื่องใหม่ นะคะเนี่ย สงสัย
ได้นายทุนใหม่แน่ ๆ เลย”

คัทลียาเสียวริมฝีปากที่แห้ง ตอนกำลังรื้อหล่อนเคยพบพ่อ
ขณะที่ยังเป็นนักแสดงอยู่ หล่อนทำที่เข้าไปขอลายเซ็นแล้วพ่อก็เซ็นให้
พร้อมกับลูบหัวหล่อน

แต่พ่อก็ไม่รู้ว่าเป็นลูก!

พ่อเองก็คงจะลืมไปแล้วเหมือนกันว่าพ่อเคยมีลูกสาวคนหนึ่ง
ชื่อคัทลียา!

คัทลียาลุกไปเข้าห้องอาบน้ำ เปลี่ยนผ้าแล้วหย่อนกายลงใน
อ่างอาบน้ำ ก่อนจะเอื้อมมือกดรีโมตโทรทัศน์ ขาวบนเตียงนั้นจบไปแล้ว!

คัทลียาจึงหย่อนตัวเองลงไปในห้องนั้น ก่อนจะขยับขึ้นมา
เสมือนหนึ่งพยายามทำให้จิตใจของหล่อนชุ่มชื้นขึ้น!

“ทำไม่ว่าทำอะไรห้าม ๆ แบบนี้ กลับมายังไม่ยอมบอก
แม่ จะได้ให้คนรถไปรับ นี่นั่งแท็กซี่มาอย่างไรกัน แค่นี้ทำอะไรไม่รู้เรื่อง

เราจะไม่ใช้คนเดินดินกินข้าวแกงนะยะ”

แม้จะตืออกตี่ใจที่ลูกสาวกลับมาแต่ก็ยังคงตี่จะบ่นมไ้

“คุณพ่อไปต่างจังหวัดด้วย ถ้ารู้ว่าแกกลับมาคงจะตี่ใจมาก ๆ

เลยละ”

เพราะคุณพ่อจะเกรงใจคุณแม่มากกว่าก็เลยจะตี่ใจ อันที่จริง อธิปัตตินิทรนั้นก็ตี่กับหล่อนมาก แต่โดยความใกล้ชิดหรือความรัก ที่มีนั้น แน่แน่นอนว่าจะเอาไปเปรียบเทียบกับลูกสาวสายเลือดแท้ ๆ ของ ท่านมไ้

คนที่บ่เป็นคุณหนูประจำบ้านจริง ๆ ก็คือหทัยทิพย์มไ้ใช้หล่อน หากทว่าค้ทลียาก็มไ้ได้ริษยาน้อง

“แต่มาแบบนี้เนะ ท่านคงจะผิตหวังเหมือนกัน แกก็ชอบที่ จะทำอะไรให้มันนอกร่องนอกรอยอยู่เรื่อย ๆ”

“คุณแม่ดูเพรียวขึ้นนะคะ” หญิงสาวเปลี่ยนเรื่องพูด “ดูเป็นสาวกว่าเดิมเสียอีกนะ”

คุณหญิงเรือนแก้วมไ้มไ้ยืมใหญ่ อาหารมือแรกที่เมืองไทย หล่อนได้ทานอาหารกับคุณหญิงมารดาเพียงลำพังกันสองคนเพราะ ท่านอธิปัตติไปต่างจังหวัด

ส่วนหทัยทิพย์ไปทานข้าวกับคนรักคือดอกเตอร์สารัตน์ที่ คบหากันมานานหลายปีทีเดียว

“แมก็เหมือนเดิมนั้นแหละ แต่ว่าแม่ต้องดูแลตัวเองมาก หน่อย อายุมากแล้ว” คุณหญิงเรือนแก้วพูด “นี่กลับมาแล้วแกจะ ทำงานเลยหรือเปล่า”

“คงจะยังหรอคคะ แคทว่า...เอ้อ...อยากจะทำสักกระยะก่อน นะคะ แล้วค่อยทำงาน”

“ก็ตามใจ แต่จะเหลวไหลนานนักมไ้ได้นะ แม่ไม่อยากจะให้ แกว่างมาก เที้ยวสำมะเลเทเมากับเพื่อน ๆ มันมไ้ดี ทุกวันนี้เที้ยวเตร มัันอันตรายนะ” คุณหญิงพูด “เขามไ้การจัดระเบียบสังคม จับตราชฉี่ กัน เกิดถ้าเข้าไปติดร่างแหเข้า ถึงเรามไ้ได้ทำก็เสียชื่อเสียง แม่เนะ

ระมัดระวังมาก เพราะว่าเป็นนักแสดงคนสงเคราะห์ชื่อดัง ไม่อย่างนั้นแม่อีกคงจะไม่ได้เป็นคุณหญิงอย่างนี้หรอก”

คัทลียาเขี่ยอาหารไปมา ขณะที่มารดายังคงพูดต่อไป

“แล้วแกก็ต้องไปเรียนคอร์สอะไรเพิ่มเติม อะไรก็ได้ที่มันจะทำให้ไม่ว่างเกินไป ไม่นักเกินไป”

“แคทเบื่อเรียนคะ แคทว่าง แต่รับรองไม่สร้างปัญหาหรอกนะคะ รับรอง”

“แต่...”

“เดี๋ยวแคทลองหาดูคะ เรียนทำอาหารได้ไหมคะ”

“ก็ยั้งดี”

“หทัยทิพย์เขาเก่งทุกอย่าง เรียนเก่ง กิจกรรมเด่น แล้วทำอะไรก็ดีไปหมด เขาไปเรียนทำอาหารก็ทำได้ดี แม่ภูมิใจในตัวน้องมาก แล้วดอกเตอร์สารัตน์ก็เป็นคนมีชื่อเสียง” คุณหญิงกล่าว “มีคนเขามาทาบถามน้องสาวแก่ให้ไปเป็นพิธีกรรายการเกมโชว์ เพราะเห็นว่าพูดเก่ง แต่แม่ไม่เอา แม่ไม่ชอบงานประเภทนี้ ใครจะว่ายังไงก็ตาม ไอ้เต๋นกินรำกินบันเทิงอะไรนี่มันไร้สาระ!”

ไม่ว่าสังคมจะเปลี่ยนไปอย่างไร มารดาของหล่อนไม่มีวันจะเปลี่ยน อาจจะเพราะฝังใจกับอดีตของตัวเองก็ได้

“มันไม่เข้าท่า มันทำให้คนเรารู้สึกหลงไปกับสิ่งเร้าบ้า ๆ แล้วก็ใช้ชีวิตโดยประมาท!”

“ทำไมมานั่งหน้าบูตอยู่นี่ล่ะคะ”

ป้านิ่มถามเมื่อเดินตามมาพบคัทลียาที่นั่งอยู่ในสวนกล้วยไม้
หลังบ้านที่แม่ออกกล้วยไม้สารพัดพันธุ์จะกำลังแบ่งบานงดงามเพียง
ไหน หากทว่าสีหน้าของคัทลียาที่ได้เห็นตอนนี้มันเหมือนกับบอก
อารมณ์ของหญิงสาวได้เป็นอย่างดีทีเดียว

“เป็นอะไรไปหรือคะ”

“ป้านิ่ม”

“คะ”

“จริงๆ แล้วพอก็เป็นคนตีไซ้ไหม”

ป้านิ่มนั่งไปนานมากทีเดียว...นานมากเสียจนอีกฝ่ายหนึ่ง
ต้องจับมือนางเขย่า

“คนเราไม่ว่าจะทำอาชีพอะไร หากเป็นอาชีพสุจริตแล้วไม่ได้
เบียดเบียนใคร มันก็ไม่น่าจะมีอะไรต้องดูถูกกัน!”

ดวงตากกลมโตของคัทลียาเป็นประกายอย่างหนึ่งเหมือนมีความตึงตันและเป็นตัวของตัวเองอย่างมากทีเดียว

“โกรธคุณแม่อีกหรือคะ”

“เปล่าหรือคะ แคทแค่รู้สึกทำไมแคทจะเป็นนักแสดงไม่ได้ หรือวันหน้าถ้าอยากจะเป็นคนทำงานเบื้องหลังอย่างพ่อ ทำไมจะทำไม่ได้”

“คุณหญิงไม่ยอมแน่”

“แต่แคทอยากจะทำ อาจจะไม่ต้องทำเป็นอาชีพเหมือนพ่อ แต่มันเหมือนกับเป็นสิ่งที่เรามีความสุข”

“ป่าเข้าใจเพราะว่าป่าก็เคยทำงานแบบนี้มาก่อน ป่ารู้แต่ว่าคนเรา...มันจะพุดยั้งไงดีล่ะ ทศนคติของคน ความคิดของคนมันเปลี่ยนได้ยาก”

“โดยเฉพาะคนที่มีความเชื่อในตัวเองสูงอย่างคุณแม่ใช่ไหมคะ”

“คุณแคท”

“แคทอยากจะทำพ่อดีคะ แคทเชื่อว่า...เราไม่ควรจะไม่พบกันทั้งชาติ ถึงแม้เขาไม่ต้องการหรือมีความอยากจะทำแคทเหมือนที่แคทอยากจะทำเขา ก็ไม่สำคัญ” คัทลียากล่าว “อย่างน้อยให้แคทได้พบกับพ่อเท่านั้นก็พอ หรือเขาไม่ต้องรู้ก็ได้ว่าแคทเป็นลูก!”

“คุณแคท”

“แคทเรียนการแสดงมา มีพลังเต็มเปี่ยมกับงานตรงนี้ เพราะฉะนั้นแคทเชื่อว่าถ้าแคทได้ทำในสิ่งที่รัก ก็สามารถที่จะทำได้ดีแน่นอน”

“ป่าเชื่อคะ แต่ตอนนี้ป่าว่าคุณแคทอย่าเพิ่งขัดใจคุณแม่ดีกว่านะคะ อีกคนหนึ่งเขาคะแนนลิว คุณแคทอย่าทำคะแนนตกฮวบ ๆ เลยนะคะป่าขอ อย่างน้อยก็เพื่อตัวคุณแคทเอง ไม่ใช่เพื่อคนอื่นหรือคะ”

คัทลียากำลังถอยรถจอดในโรงแรมแห่งหนึ่งที่เป็นสถานที่

จัดงานแสดงภาพสีน้ำมัน หล่อนชอบไปดูงานประเภทนี้ มีความสุขที่ได้ชื่นชมกับงานศิลปะที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวา

หล่อนกำลังถอยรถ หันขวับกลับมาอีกทีก็ได้ยินเสียงโครมใหญ่ หล่อนถอยชนอะไรเข้าให้แล้ว!

คัทลียารีบเปิดประตูรถลงไป!

ตายแล้ว! เจ้าของรถเบนซ์หรูคันที่หล่อนถอยไปชนนั้นก้าวลงมาจากรถด้วยท่าทางที่หงุดหงิดอย่างยิ่ง

“ตายแล้ว รถเป็นอะไรมากหรือเปล่าคะ”

เขาก้ม ๆ เงย ๆ อยู่ที่หน้ารถแล้วเงยขึ้นมามองหล่อนแล้วชะงักไป!

“มะ...ไม่เป็นอะไรครับ แค่นิดหน่อย”

หล่อนยกมือไหว้เขา “ขอโทษนะคะ ต้องเรียกประกันไหมคะ พอดีดิฉันก็รีบ”

เขาเองก็รีบเหมือนกัน เขามาในงานแถลงข่าวการเปิดละครเรื่อง ‘ดาวรุ่ง’ ซึ่งเป็นละครเรื่องแรกของบริษัทเขา ทุกคนคงจะรอเขาอยู่ในงานนั่น!

“ไม่เป็นไรครับ ผมเองก็รีบเหมือนกัน โอเค นิด ๆ หน่อย ๆ ไม่เป็นไรหรอกครับ เตี่ยวผมไปให้ประกันจัดการลูบสีนิดหน่อย”

“ขอบคุณนะคะ ดิฉันต้องขอโทษอีกครั้ง”

“ครับ”

เขายิ้ม พอหล่อนขึ้นรถแล่นไปจอดอีกที่หนึ่งแล้ว พีระวัสถึงนึกได้ว่าอันที่จริงเขาน่าขอบัตรหรือไม่ก็เบอร์โทร. หล่อนเอาไว้ลักษณะหล่อนเหมาะจะเป็นดาราราย่างเหลือเกิน

หน้าตาของหล่อนดูแปลกดี คมขำเกลี้ยงเกลา รูปร่างเห็นได้ชัด หล่อนเหมือนลูกครึ่ง แต่กลับคมขำแปลก ๆ จะดูไปก็คล้าย ๆ กับไม้ค้ำผู้กำกับลูกครึ่งไทย-อเมริกันที่ทำงานกับเขา

ไมค์มีพ่เป็นอเมริกัน แต่มีสายเลือดสืบทอดเป็นลูกผสมกับอเมริกัน-นิโกร สีผิวของไมค์เลยกลายเป็นไปเหมือนพวกอินเดียนแดง

เอาโน่นแน่ะ

เขารีบขึ้นไปห้องแถลงข่าวอย่างรวดเร็ว เพราะกว่าจะมา
ถึงที่นี่ก็เจอรถติดจนเกือบจะมาไม่ทันด้วยซ้ำ

“๒๒คท”

“กุง!”

คัทลียาโบกมือให้อีกฝ่ายทันที เพราะมานั่งรอเพื่อนสาวที่เคย
เรียนหนังสือร่วมกันมาตั้งแต่สมัยมัธยมและยังติดต่อกันเรื่อยมา และ
ทุกครั้งที่กุงมีโอกาสไปอเมริกาก็จะแวะไปเยี่ยมคัทลียาทุกครั้ง

“โอ้ย ดีใจ”

“คอยนานไหมแคท ฉันติดงานแถลงข่าวละครอยู่ห้อง
ข้างบนนะ กว่าจะแวบลงมาได้”

“เปิดละครใหม่ด้วย”

“เธอ เรื่องอะไร”

“ดาวรุ่ง!” กุงตอบ “ใหม่เอี่ยมเลย บริษัทก็เปิดใหม่ นายทุน
เงินถึง แล้วก็ทีมงานก็ไม่ถึงกับใหม่ที่เดียว เรียกว่าหลังไหลมาจาก
ที่อื่น ๆ เยอะเลย”

“เธอสวยขึ้น ไกลจะได้เป็นนางเอกหรือยัง”

“ฉันนะเธอ คงจะไม่มีหวังหรอก ลองเล่นบทกลาง ๆ แบบนี้
มาแต่แรกก็เป็นอย่างนี้แหละ เล่นบทนางเอกก็ไม่ได้ เล่นบทนางร้ายก็
ไม่ดี ก็ต้องเล่นบทเพื่อนนางเอกอย่างนี้แหละ”

กุงหัวเราะพลางสั่งเครื่องดื่มมาดื่ม “แต่ฉันไม่ชอบนางเอก
คนนี้ เล่นตัวจะตาย เขาว่าชอบสร้างปัญหา ถึงจะดังแต่ก็เรื่องมาก เลือก
บทเลือกโน่นเลือกนี่ จุกจิก!” กุงพูด “คอยดูสิ ฉันว่าเดี๋ยวก็มีปัญหาอีก
บอกผู้กำกับแต่แรกแล้วให้ระวัง”

“ใครกำกับล่ะ”

“คุณไม่คัง!”

คำตอบทำเอาอีกฝ่ายถึงกับอึ้งไปเลย
ก๊วงเองก็ไม่ทันได้สังเกตสีหน้าของเพื่อนว่าเปลี่ยนไปอย่างไร
เห็นแต่ว่าหล่อนพูดอยู่คนเดียวตั้งนาน

“เจ้าของบริษัทก็ดี คุณพีระวัสท์ทั้งหล่อทั้งรวยทั้งใจดี เสียตาย
อย่างเดียวว่ามีแฟนแล้ว ไม่งั้นจะจิบ”

ก๊วงหัวเราะสนุก “ผู้ชายดี ๆ อย่างนี้เดี๋ยวนี้หายาก ชื่นรอเขามา
จิบเรา ก็มอคคอปอดอ”

“อะไร มอคคอปอดอ!”

“หมาคาบไปแตก!”

“ยายบ้า”

“ก็จริงนี่ แคทละ ควงแฟนฝรั่งมาด้วยหรือเปล่า”

“ไม่ใช่แฟนหรอก แค่เพื่อน คบกันแป็บเดียวก็เลิกกันไปแล้ว
ละ ฉันคบเขาแบบเพื่อน แต่เขาจะขออัฟเดต”

ก๊วงง “อะไร อัฟเดต?”

“ก็ขอพินใจ!”

“ตาย!”

“ฝรั่งเขาไม่ถือเรื่องนี้ แต่ฉันถือ ไมโอเค ก็บายกันไป ฉันยัง
ไม่รู้สิก็อะไรแรงขนาดจะไปมีอะไรด้วย ยังรักษาพรหมจารีเอาไว้ได้
เหนียวแน่น”

ก๊วงทำตาโต “อยู่เมืองฝรั่งตั้งหลายปี ทำได้ขนาดนี้แสดงว่า
ใส่กุญแจอย่างดี”

“มันอยู่ที่ตัวเราต่างหาก เราไม่ไปลุ่มหลงกับวัฒนธรรมของ
เขา อีกส่วนก็อาจจะเพราะว่าสงสารคุณแม่ด้วย ท่านเป็นกุลสตรี ท่าน
สอนนักสอนหนาให้รักษานวลสงวนตัว ท่านถือเรื่องนี้มาก ฉันขี้ขลาดท่าน
เรียนเรื่องหนึ่งแล้ว ก็ไม่อยากจะขี้ขลาดเรื่องอื่นอีก”

“แคทเป็นลูกที่น่ารัก” ก๊วงบอก “จริง ๆ นะ”

“แต่โดยความเป็นจริงแล้ว ฉันไม่ใช่หรอก ฉันไม่ได้น่ารัก
อย่างนั้นในสายตาคุณพ่อคุณแม่ ฉันเป็นคนเหลวไหล ทิพย์เขาเป็น

ลูกที่คุณพ่อคุณแม่ปาลาบปี่ม”

“คืนนี้ไปค้างที่บ้านฉันไหม” อีกฝ่ายเปลี่ยนเรื่อง “เอาไหม
จะได้คุยกันไง”

“ต้องโทร.ไปเรียนคุณแม่ก่อน”

“จ๊ะ”

“แล้วเดี๋ยวก็จะไปไหนอีก”

“วันนี้มีถ่ายละครช่วงบ่ายนะ แต่แค่ขึ้นเดี๋ยวเท่านั้นเอง ไป
เที่ยวไหมล่ะแคะ”

“ของบริษัทนี้เหรอ”

“ไม่ใช่หรอก อีกบริษัทหนึ่งนะ ฉันไม่ได้สังกัดใคร เล่นกับ
ใครก็ได้ แต่กับคุณพระวัสฉันก็เต็มที่ ถ้าเขาจะเรียกตัวฉันมาทำงานด้วย
นะนะ”

“แล้วกับผู้กำกับล่ะ”

“คุณไม่คั่นะเหรอ สนุกกันมาก!”

คัทลียารู้สึกตื่นเต้น “เขาดีไหม เขา...เอ่อ...แต่งงานหรือยัง
คือ เขามีครอบครัวหรือยัง”

“ได้ยินมาว่าเมื่อก่อนเคยมีครอบครัวนะ แต่ว่าก็เลิกกันไป
แล้ว ตอนนี้ไม่มีหรอก เขาก็มีแต่เด็ก ๆ นะ เข้าใจไหม คำว่าเด็ก ๆ นะ”

“ก็...พอจะเข้าใจ” สีหน้าของคัทลียาหมองไปบ้าง

“ทำไมเขาไม่แต่งงานหรือมีครอบครัวให้เป็นเรื่องเป็นราว
จะได้มีคนดูแล อายุเขาก็มากขึ้นทุกวัน ตัวคนเดียวเจ็บป่วยไปจะทำ
ยังไงกันล่ะ จริงไหม”

กุ่มมองหน้าคัทลียาแล้วก็ขำ “แหม พุดยังกับเขาเป็นญาติ
ผู้ใหญ่ของเธอจ้ะ!”

“เปล่า ฉันก็ติดตามผลงานเขา เมื่อก่อนเขาเป็นนักแสดงนี่
เล่นอะไรดีดี พอมาเป็นผู้กำกับ เวลาทำงานอะไรก็ดีไปหมด อยู่ที่โน่น
ฉันยังขอให้ป่านี้อัดละครส่งไปให้ดูเลย!”

“คุณไม่คั่นะเก่งมาก เป็นมือรางวัล แต่ก็เจอข่าวโน่นข่าวนี

ตลอด ทำงได้ อยู่วงการนี้ก็เหมือนเราอยู่ในสายตาประชาชน นักข่าว เขาก็ทำหน้าที่เขา เราก็ทำหน้าที่เรา ถ้าไม่เกินเลยมากไปเราก็โอเค แต่ ถ้ามานักเราก็ไม่ไหว” กุ้งพูด “แคทล่ะ เมื่อไรจะตัดสินใจทำอะไรสักอย่างในวงการ เล่นละครไหม อย่างเธอรับรองว่ารุ่งแน่”

“ยาก”

“ทำไมล่ะ”

“คุณแม่คงจะไม่ยอม!”

“จริงสินะ ท่านไม่ชอบนี่ แต่เธอก็แอบไปเรียนการแสดงมาแล้ว จริง ๆ มันไม่ได้เสียหาย วงการไหน ๆ มันก็มีทั้งดีและไม่ดีเหมือนกันทั้งหมด ไม่ใช่แต่วงการบันเทิงหรอก” อีกฝ่ายกล่าว “ใช่ไหมล่ะ”

“ถ้าคุณแม่คิดแบบนี้ก็คงจะดี แต่ท่านไม่ได้คิดแบบนี้แล้ว ก็คงจะไม่มีวันคิดเสียด้วย”

คัทลียาถอนหายใจ “วันนี้ขอไปเที่ยวกองถ่ายด้วยนะ แต่ขอ รอข้างนอก”

“อ้อได้”

“ขอบใจนะกุ้ง”

“ขอบใจเรื่องอะไร”

“จริง ๆ งานเธอก็ยุ่ง ยังอุตสาหะมาพบฉันนะสิ”

“โธ่เอ๊ย เราเป็นเพื่อนกันนะ จะจู้จี้อะไรกันนักหนาล่ะ เพื่อน ก็คือเพื่อนแหละ เพื่อนกลับมาฉันก็ดีใจนะ อยากจะเจอ ไปกันเถอะ นี่ เอรารถมาหรือเปล่า”

“เอามา” คัทลียาตอบ “ไปรถฉันไหมล่ะ”

“ฉันติดรถเพื่อนนักแสดงด้วยกันมา รถฉันเสีย ถ้าเธอเอารถ มาฉันจะได้ไปด้วยไงล่ะจ๊ะ!”

“ดีเลย เตี่ยวตอนค่าฉันโทร.บอกบ้านี่มิให้แก้ตัวให้แล้วกัน ชินบอกคุณแม่เองก็โดนเล่นงานแน่ ๆ”

สองคนเดินออกไปด้านลานจอดรถของโรงแรมพอดีกับที่ รถเบนซ์คันนั้นแล่นออกไป คัทลียาเลยหัวเราะและบอกกุ้ง “เมื่อกี้ฉัน

ถอยรถไปชนรถเบนซ์คันนั้น!”

“คันไหน นั่นรถคุณพี่ระวีส์เจ้าของบริษัท!” กุ้งบอก “จำผิดหรือเปล่าจ๊ะ”

“คุณแคทขา วันนี้ไปไหนมาคะ กลับมาเสียดึกตื่น คุณแม่ถามหา ป้าเลยบอกว่าคุณไปดูหนังกับเพื่อน”

“ไหนป้าเคยบอกว่ามูสาเป็นบาป!”

“อู๊ย คุณนี่” อีกฝ่ายร้อง “ถ้าไม่มูสาก็มีหวังคุณนะจะโดนสึคะ ไม่ใช่แฟนซีโดนนะคะ”

“ป้านี้ทันสมัยจริงๆ เลยนะ ดูโทรทัศน์ทุกเรื่องเลยหรือเปล่าคะเนี่ย”

“ทานอะไรไหมคะ” ป้าнімเปลี่ยนเรื่องถาม “ป้าจะหาอะไรให้ทานงัยคะ”

“ไม่ละ นะคะ แคทไม่อยากจะอ้วนคะ”

อีกฝ่ายพูด “ทานแล้วผิวพรรณดีสดชื่น มีน้ำมีนวลเปล่งปลั่งงัยละคะ”

“จะเปล่งปลั่งไปทำไมละคะ ช่างเถอะ ไม่ได้ใช้ประโยชน์อะไร

อยู่แล้วนี่คะ”

คัทลียาเข้าไปอาบน้ำ เมื่อกลับออกมายังเห็นป้านิมอยู่ในห้องนอนของหล่อน แม้ว่าท่าทางจะง่วงเหงาหาวนอนมากมายแค่ไหนก็ตามที่ แต่หากนางก็ยังห้วงหล่อนอยู่ดี

“ป้าเตรียมมมร้อนมาให้คะ ตอนนี้นะนมอุ่นแล้ว”

“ป้าจ๋า” หล่อนเข้าไปหอมแก้มนาง “ขอบคุณป้าจ๊ะ ถ้าแค่นี้ไม่มีป้า แค่นี้คงจะแยะแน่ ๆ เลย คงจะไม่มีใครมาสนใจใยดีอะไรหรอก”

หล่อนอดจะนึกถึงในวัยเด็กไม่ได้ ไม่ว่าหล่อนจะมีกิจกรรมอะไรที่โรงเรียน น้อยครั้งมากที่มารดาจะมีเวลาว่างไปดูกิจกรรมของหล่อน แตกต่างกับน้องสาวอย่างสิ้นเชิง ไม่ว่าจะรายนั้นจะทำอะไร มารดาจะต้องไปดูแล ไปให้กำลังใจทุกครั้งไม่มีเว้น หลายครั้งที่คัทลียาต้องร้องไห้น้อยเนื้อต่ำใจ สุดท้ายคนที่เป็นคนไปให้กำลังใจก็คือป้านิมที่เปรียบเสมือนแม่คนที่สอง หล่อนโชคดีที่ยังมีป้านิม ป้านิมพยายามจะลบปมตัดใจจากหัวใจของหล่อนอันเกี่ยวกับเรื่องพ่อว่าคนสองคนที่อยู่ด้วยกันไม่ได้ ไม่ได้หมายความว่าอีกฝ่ายหนึ่งเลวหรืออีกฝ่ายหนึ่งดี แต่หากเป็นเพียงเพราะคนสองคนอยู่ร่วมกันไม่ได้ด้วยคำว่าทัศนคติไม่ตรงกัน หรือไม่อาจจะปรับตัวเข้าหากันได้แม้ว่าจะพยายามอย่างถึงที่สุดแล้วก็ตาม

ภายใต้สีหน้าท่าทางที่แสนร่าเริงสดชื่น ลึกลงไปในความรู้สึกมีความเศร้าหมองแทรกซึมอยู่ทั่วไป แท้จริงแล้วคัทลียาอยากจะทำพ้อ อยากจะให้พ้อชวนชวามาพบหรือมาหาหล่อน ยอมที่จะต่อสู้กับด้านกีดกันของแม่เพื่อที่จะมาหาลูกของตัวเอง แต่หากในความเป็นจริงไม่ได้เป็นอย่างนั้นสักนิด

ความจริงก็คือพ้ออาจจะลืมหล่อนไปแล้ว!

“ดีมมมก่อนสิคะ คิดอะไรอยู่คะ หวีมม้านาน”

“วันนี้แค่นี้ก็อบจะได้เจอเขา!”

“เจอเขา เขาไหนคะ”

“คุณม่เค้!”

“อะไรนะคะ”

คัทลียาถอนหายใจเฮือกยาว “เขานั้นแหละค่ะ บังเอิญ แต่
แคทไม่ได้เข้าไป แต่ก็ได้ยินเสียงเขาทำงานอยู่ในสตูดิโอ!”

“คุณแคท!”

คัทลียาเสีริมฝีปากที่แห้งของตัวเอง ก่อนจะถาม “เขาจะ
ดีใจสักนิดไหมถ้าพบแคท แล้วรู้ว่าเป็นลูก หรือว่าเขาจะไม่สนใจแม้แต่
สักนิดเดียวกันคะ”

“ป้านิมไม่ได้ตอบ

วันเวลาที่ผ่านไปนั้นอาจจะเปลี่ยนจิตใจของคนได้เหมือนกัน
ไม่มีใครมารันทึใครได้ แม้อ้านิมจะเคยเข้าใจและรู้ใจเขามาก่อน
แคไหนก็ตาม แต่การที่ก้าวออกไปแล้วไม่ได้หันกลับมาดูอีกเลยนี้ก็
บอกเหตุแน่ชัดได้เหมือนกันว่า เขาตัดใจได้แล้ว!

“แคท คิดอะไรมากมายขนาดนี้ เพราะดูเหมือนว่าเราอยู่ใกล้
กันแค่นี้ แต่หากเหมือนไกลสุดขอบฟ้าเลย!”

“แคท”

คัทลียาชะงักเล็กน้อย “คุณแม่”

“เมื่อวานแกลไปไหนมา”

“ไปหาเพื่อนนะค่ะ”

“เพื่อนคนไหน”

คัทลียาเอ่ยปากถึงเพื่อนคนหนึ่งที่มาตราชอบมาก แต่หาก
คัทลียานั้นเลิกคบนานแล้ว เพราะไม่ค่อยจะถูกชะตากัน นางก็เลยถาม

“หรือ แม้อได้ยินว่าเดี๋ยวนี้เขาเปิดบริษัทส่งออกนะ แล้วก็
กิจการไปได้ดีมากทีเดียว”

คัทลียาแอบทำหน้าปู้เลียนทีเดียว เพราะว่าหล่อนไม่ค่อยได้
ใส่ใจต่อเรื่องการทำการค้าใดๆ แม้ว่ามารดาและครอบครัวของหล่อน
จะทำการค้าก็ตาม

“เอาไว้วาง ๆ แม่อยากจะเชิญมาทานข้าวที่บ้าน”
สำหรับมารดาของหล่อนแล้ว สิ่งที่เป็นลมหายใจของท่านก็คือผลประโยชน์และกำไร

การลงทุนและช่องทางการทำการค้า!

“นะจะ ช่วยบอกให้หน่อย”

“คะคุณแม่”

“คุณป้าอยากจะเลี้ยงต้อนรับลูกนะ แต่ทำงานยุ่งมากยังไม่มีเวลา”

มารดาหมายถึงท่านอธิบดีที่มักจะมีแต่เวลาสำคัญ ๆ ให้แก่ลูกสาวของตัวเอง ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เกลียดชังรังเกียจคัทลียาที่เป็นลูกเลี้ยง หากท่านก็ไม่ได้มีความรักความใส่ใจให้เหลือเพื่อเหมือนอย่างลูกสาวท่าน

“ไม่เป็นไรหรอกคะ แค่ว่าแคทอยากจะท่องเที่ยวทั่วไทยไปสักพักหากคุณแม่อนุญาต”

“ก็ได้จะ เพราะว่าแคทก็เรียนหนักมาก”

ท่านยุ่งงานและไม่มีเวลากระทั่งจะดูปริญญาที่ลูกสาวได้มาว่าคือปริญญาชั้นไหน

“จะได้ผ่อนคลายบ้าง จะไปเที่ยวไหน เตียวแม่ดูแพ็กเกจทัวร์ให้เอาไหม”

“อย่าเลยคะคุณแม่”

“อ้าว ทำไมล่ะจะ”

“คุณแม่ยุ่งงานนะคะ แล้วเตียว...แคทไม่ได้รับ ถ้าจะไปไหนจะเรียนให้คุณแม่ทราบนะคะ ไม่ต้องห่วงแคทหรอกนะคะ” อีกฝ่ายบอก “รับรองว่า แคทจะดูแลตัวเองให้ดีที่สุดคะ”

“โอเค!”

“ขอบพระคุณคุณแม่คะ”

คุณหญิงเรือนแก้ววางซองเอกสารเอาไว้ตรงหน้าลูกสาว ทำให้หล่อนแปลกใจเป็นอย่างมาก

“อะไรคะเนี่ย”

“ลองดูสิว่าจะอะไร”

เมื่อเปิดออกมา คัทลียาก็พบว่า เป็นใบเปย์อินหรือใบฝากเงิน ยอดเงินจำนวนสูงจำนวนหนึ่งพร้อมบัตรเครดิตอันเป็นบัตรเสริมวงเงิน ก้อนโตทีเดียว

“คุณแม่”

“น้อยไปหรือเปล่าล่ะจะ”

ในเรื่องของเงินแล้ว มารดาไม่เคยให้คัทลียาต้องขาดมือ แต่หากเมื่อหล่อนเล่าเรียนในต่างประเทศ เงินที่มารดาส่งไปให้ได้ใช้นั้น มีค่าเพียงน้อยนิด เพราะคัทลียามักจะไปรับงานจ๊อบต่างๆ อันเกี่ยวข้องกับงานในวงการบันเทิงเสมอ

ไม่ว่าเป็นการเดินแบบหรือการประกวดอะไรต่างๆ ได้รางวัลบ้าง ไม่ได้รางวัลบ้าง แต่หากมันทำให้ชีวิตนั้นเต็มไปด้วยความสดชื่น เป็นที่สุด

คัทลียายกมือกราบแทบทรวงอกของมารดา “ขอบพระคุณคุณแม่ค่ะ”

“ไม่เป็นไรจะ แกเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของแม่ อีกหน่อยจะได้ มาช่วยแม่ทำงาน แต่ช่วงนี้ปีสองปีนี้ถ้าแกยังไม่อยากจะทำอะไรแม่ก็ไม่ว่า ถือเป็นกาให้รางวัลแก่การเล่าเรียนอย่างหนักของแกด้วยใจล่ะ”

“ขอบพระคุณคุณแม่อีกครั้งค่ะ”

“เฮ้!” คนร้องประหลาดใจไม่น้อยเลยที่เดียวที่เห็นหน้าเพื่อนที่ห้องรับแขกของคอนโดฯ ที่พัก

“ไปไงมาไงเนี่ย” กุ้งร้อง “ไม่เห็นโทร.มาบอกล่วงหน้าว่าจะมา”

“ฝากข้อความเอาไว้ในมือถือไม่ได้ดูหรือไงยายกุ้ง”

กุ้งโอบบ่าของคัทลียาไว้ “ไป ขึ้นไปเลย ข้างบนนะห้องนอน

สามห้องติดริมแม่น้ำ ฉันกับยายกึ่งช่วยกันผ่อนหัวฟูเลย!”

กึ่งพูดถึงน้องสาวซึ่งทำงานอยู่ในวงการเหมือนกัน คัทลียาเดินตามอีกฝ่ายขึ้นลิฟต์ไปที่ห้อง เมื่อเข้าไปถึงห้องพัก กึ่งก็เดินไปแจ้มประตูห้องนอนของกึ่ง ปรากฏว่ารายนั้นหลับตูดอยู่แม้ว่าจะเที่ยงแล้วก็ตามที

“กาแฟไหมแคท”

“เดี๋ยวฉันจัดการเอง เธอไปอาบน้ำเถอะไป ฉันมารบกววนหรือเปล่าเนี่ย”

“ไม่เลย!” อีกฝ่ายบอก “ไม่รบกวนใด ๆ ทั้งสิ้นแต่รู้สึกเป็นเกียรติอย่างมาก”

“พิธีรีตองจังนะแม่กึ่งกำมกรรม”

“กึ่งแซบวัยยะ”

“อ้าวเหอ”

“ไช้”

“นึกว่ากึ่งกุลาเสียอีกเนาะ”

กึ่งไปอาบน้ำแล้วคัทลียาก็วุ่นวายอยู่ในส่วนครัว แล้วยายกึ่งก็ตื่นขึ้นมาอย่างงัวเจียวทีเดียว ไม่ได้มองว่าใครทำอะไรอยู่ก็เลยตะโกนมาเบา ๆ “ขอฉันด้วยนะพี่กึ่ง กาแฟแก่ ๆ น้ำตาลอ่อนเดียว ไม่ครีมตามสูตร!”

อีกฝ่ายหัวเราะเบา ๆ แต่อีกฝ่ายก็ไม่ได้ยินเหมือนกัน ห้องน้ำสองห้องกึ่งกับกึ่งเดินสวนกันคนละที กระทั่งว่ากึ่งกลับออกมาแล้วเลยชะงัก

“พี่แคท!” กึ่งร้อง

“เฮ้ย!”

แล้วคัทลียาก็วางถ้วยกาแฟลงตรงหน้าก่อนจะตรงเข้าไปสวมกอดกัน กึ่งดีใจแทบจะกระโดดเลยทีเดียวน

“ว้าว พี่แคท มายังไงคะเนี่ย ยังกับหายตัวไฉนแหละ”

“หายตัวไฉน จากอเมริกามาโผล่ที่เมืองไทย”

กึ่งถอยสองก้าวแล้วหันมามอง

“ไม่น่าเชื่อเลย”

“อะไรจ๊ะ”

“พี่แคทสวย...สวยเสียจน โอโฮ เป็นนางเอกเลยตีใหม่คะ
เนี่ย” กึ่งบอก “นะคะ เตี้ยกึ่งจัดการเลย พาไปแคสติ้งเลย!”

“อะไรยายกึ่ง อย่ายุ่งกับเพื่อนพี่นะ พี่จองตัวก่อน”

“อะไรกันเนี่ย ทั้งคู่กลายเป็นโมเดลลิ่งหรือไงกันเนี่ย”

คัทลียาหัวเราะ พอดีกับที่เสียงกริ่งหน้าห้องดังขึ้นถี่ ๆ และกึ่ง
ก็เป็นคนไปเปิดประตู

คนที่ยืนอยู่หน้าประตูได้รับเชิญให้เข้ามาแล้วต่างชะงักกัน

คัทลียาได้รับการแนะนำให้รู้จัก

“คุณแคทคะ” กึ่งบอก “เพื่อนของกึ่งเอง”

กึ่งพยายามที่จะไม่พูดอะไรมากไปกว่านั้น เพราะไม่ต้องการ
ให้มีคนรู้ว่าคัทลียาเป็นลูกสาวของคุณหญิงเรือนแก้วตามที่คัทลียา
ต้องการ

“นี่คุณพี พี่ระวีล!”

“เหมือนเราเพิ่งเจอกันนะครับ” พี่ระวีลบอก “ใช่ไหมครับ”

“เอ่อ...นั่น...ถอยรถไปชนรถคุณ!” หล่อนบอก “ยอมจำได้
แม่”

“ครับ ผมเลยตามมาเพื่อคิดค่าเสียหาย ไม่หรอกครับ ผมมา
เพื่อเคลียร์งานกับคุณกึ่งนิดหน่อย ไม่ทราบว่ามันคุ้มมีแขก เตี้ยผมกลับ
ก่อนดีกว่า”

“ไม่ต้องหรอกคะคุณพี เชิญที่ห้องรับแขกเลยคะ เสียเวลา
คุณพีนะคะ อุตส่าห์แวะมา” กึ่งบอก “เชิญเลยคะ”

